

jø, dyrevelfærd og udviklingslandenes landbrugsproduktion,

- reduktion af toldsatserne på landbrugsvarer, så de højeste toldsatser afvikles mest, forbedret markedsadgang i forhandlingerne om industritold, handelslettelse og tjenesteydelser til gavn også for danske virksomheder og borgere,
- at »Alt undtagen våben«-initiativet snarest tilbydes af alle ilande,
- at markedsadgang og udviklings- og handelsteknisk bistand spiller sammen for at sikre de fattigste udviklingslandes adgang til de rige landes markeder til fremme for udvikling og fattigdomsbekæmpelse, og
- at de fattigste udviklingslande ikke skal påtage sig nye WTO-forpligtelser i Dohaforhandlingerne.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 39).

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Der er flere, der har bedt om korte bemærkninger, først hr. Martin Lidegaard.

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Der er især to punkter, der skiller vandene, når man hører på de to forslag til vedtagelse. Det er spørgsmålet, om man skal kompensere de fattigste lande, der kommer i klemme, og så er det spørgsmålet, om det er fornuftigt at bede ministeren arbejde for bestemte tidsfrister for at afvikle eksportstøtten.

Jeg vil gerne tage det sidste punkt. Hvad er problemet, må jeg spørge hr. Kristian Pihl Lorentzen. I EU arbejder man altid med tidsfrister. Hr. Lorentzen har lige givet udtryk for, at Venstre selv inden for få år ønsker at afskaffe eksportstøtten. Venstre stemte i november 2002 for et forslag til vedtagelse sammen med Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, i øvrigt uden SF, hvori der stod, at man inden næste budgetperiode, det er jo også en konkret tidsfrist, skulle arbejde for afskaffelse.

Hvad er det, der sker i Venstre? Hvorfor er man pludselig ikke interesseret i, at ministeren skal arbejde for det længere? Det er jo ikke et eller anden meget absolut, ekstremt, rabiat forslag, det er et ganske venligt et; det er her, vi lægger os, det er her, Danmark lægger sig i

Europa, når vi skal ud og diskutere i EU, hvad det er, vi skal.

Og så vælger man oven i købet at gå sammen med Dansk Folkeparti, der er EU-modstandere. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad der sker i Venstre.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Nu vil jeg lige korrigere hr. Martin Lidegaard. Jeg tror ikke, det er sådan, at EU altid arbejder med faste tidsfrister – det var vist det, der blev sagt. Jeg synes tværtimod, at det nogle gange kniber lidt med at nå tingene til faste tidsfrister.

Hvis vi fastsætter en fast tidsfrist for regeringen og regeringen tager til Bruxelles og skal have det forhandlet igennem, er det ikke befordrende for dansk indflydelse. Det er naturen i international politik, at man kommer med sine pejlemærker, og så forsøger man at nå et mål. Det er ikke hjælpsomt og gavnligt at fastsætte nogle tidsfrister.

Men jeg kan konstatere, at vi er helt enige om, hvilken vej vi skal gå, og derfor undrer det mig, at vi ikke kan enes om at sætte nogle klare pejlemærker for regeringen, som jeg er sikker på den loyalt går ud og slås for at nå frem til. Jeg forstår ikke det der med tidsfrister.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Men et forslag til vedtagelse kan også blive meningsløst. Hr. Lorentzen ved jo godt, at EU allerede er blevet enige om, at der skal laves en tidsfrist. Så den diskussion, der pågår fra nu af og frem til mødet i Hongkong, går på, hvornår tidsfristen skal være. Det er den diskussion, der er interessant, ikke at der skal være en tidsfrist. Og der er det vel ikke helt ligegyldigt for den danske befolkning, at den ved, hvad Folketinget her synes er den rigtige ende af den skala, der hedder 5-15 år.

Det, at man beder ministeren arbejde for det, betyder jo ikke, at vi har stået på ryggen af ministeren, fordi vi i 2002 vedtog, at vi gerne ville have udfaset al den handelsforvridende støtte i næste budgetperiode. Vi er da ikke kommet løbende bagefter og har sagt: »Hvor var det da også for dårligt.« Vi har tværtimod rost det og været glade for, at noget af det er kommet med. Men det var rart, at alle vidste, hvor Danmark stod, hvad vores udgangspunkt var.

Er man blevet bange for sin egen skygge – så bange, at man skal krybe i ly af Dansk Folkepar-